

မောင်မျိုး
အိပ်စက်သည်

ပန်းသပိတ်

ဤစက်စီးကဏ္ဍ မိုးရက်

အပိုင်း(၁)

အခန်း(၁)

အိအိက ဝတ်ထားသော စကတ်ရှည်ဖားဖားကို တစ်ဖက်က မလွယ်ထားသော ကျောပိုးအိတ်ကို လက်ထဲလျှောချပြီး ဆောင့်အောင့်ကိုင်ထားရင်း ဖိနပ်မြင့်ကြီးနှင့် တဆောင့်ဆောင့် လျှောက်လာခဲ့ရာမှ သူမတို့ ရှေ့ရောက်သောအခါ ဟင်' ဟု တအံ့တဩ မျက်လုံးလေး ပြူးသွား၏။

"သက်သာက ဘာလို့ ငိုနေရတာလဲ"

မောဟိုက်သံလေးနှင့် မေးပုံမှာ စိတ်ပျက်ခြင်းတွေလည်း ပါသည် ။ အတက်အဆင်း လှေကားထစ်လေးမှာ နက်ပြာရောင်ဂါဝန်လေးနှင့် ကျုံ့ကျုံ့ကလေးထိုင်ပြီး တရှုံ့ရှုံ့ ငိုကြွေးနေသော သူငယ်ချင်းကို အိတာဘယ်လိုမှ နားမလည်ပါ။

"သူ့ဟာကြီးကို တခြားကောင်မလေး တစ်ယောက်နဲ့ တွေ့လို့ တဲ့ဟေ့ သိကြလား"

လှည့်ဖြေလိုက်တာက ဘေးနားက ဇီဇီဝါ၊ မျက်စောင်း တစ်ခုလည်း ပါသေးသည် ။

"အလကားပါဟာ၊ အစကတည်းက မပတ်သက်နဲ့ လို့ ပြောသားပဲ၊ မမိုက်ပါဘူး"

နှင်းဆီက သူ့အကျင့်အတိုင်း စကားလုံးတွေ ရောချကာ ဗလုံးဗထွေးပြော၏။

နှင်းဆီနှင့် ဇီဝေက ကလေးပေါက်စနတွေလို တင်ပျဉ်ခွေထိုင်ပြီး လက်ရိုက်တမ်း ကစားနေကြ၏။

လက်ဝါးနှစ်ဖက်ကို ပေါင်မှာ သုံးချက်ရိုက်၊ လက်ခုပ်တစ်ချက်တီးပြီး လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် စုံရိုက်၊ လက်ခုပ်ပြန်တီး၊ တစ်ဖက်စီရိုက်နှင့် တဖြောင်းဖြောင်း ရှိနေ၏။

"နေစမ်းပါဟာ၊ ရှင်တို့ က ဘာဖြစ်နေတာလဲ"

"ပျင်းလို့ "

ဇီဝေက တိုးတိုးဖြေ၏။

"မဟုတ်ပါဘူး၊ သက်သာ ငိုလို့ ကောင်းအောင် လက်ခုပ်တီး အား ပေးနေတာလေ"

နှင်းဆီက စကားကို လုံးထွေးပြီး အမြန်ပြော၏။

"ရှင်တို့ တကယ်ပဲ၊ ချောပါလား၊ မေးပါလား"

အိအိက လက်ထဲကိုင်ထားသော ကျောပိုးအိတ်ကို ဇီဝေပေါင်ပေါ် ဘုတ်ခနဲချပစ်ပြီး သက်သာဘေးနားမှာ တိုးဝှေ့ထိုင်လိုက်ရင်း ဆိုသည်။ ။

"ကြာလှပြီ ချောတာ၊ အားပေးရလွန်းလို့ အားတွေတောင် မရှိတော့ ဘူး၊ ဘာမှ လည်း မသေချာဘဲနဲ့ ဟာ စွတ်ကြွေတယ်၊ အဓိပ္ပာယ်လည်း မရှိဘူး"

ဇီဝေက ရှုံ့မဲ့အပြစ်တင်၏။

"ခံစားရလို့ ပေါ့ဟဲ့"

သက်သာအသံက ဆောင့်ကြီးအောင့်ကြီး ထွက်လာသည်။ ။

"ခုမှ အသံထွက်လာတယ်"

နှင်းဆီက ရယ်စရာတစ်ခုလို ရယ်ချ၏။

"အိရောက်လာလို့ အားရှိသွားတာ နေမှာ "

ဇီဝေက ထင်မြင်ချက်ပေးပါသည်။ ။

အိက စိတ်အိုက်လှသလို စီးထားသော ကြိုးသိုင်းဖိနပ်အမြင့်ကြီးကို ဖြုတ်ပြီး အောက်ကို ဘုတ်ခနဲချထား၏။

"ဟင် ... ဒါက ဘာလဲ"

တစ်ရှူးပေပါ စက္ကူလက်ကိုင်ပဝါ ဘူးလေးကို မြင်ကာ မေး၏။

"မျက်ရည်သုတ်ဖို့ နှပ်ချေးညှစ်ဖို့ တစ်ရှူးပေပါလေ၊ အဆင်သင့်ချ ထားပေးတာ၊ အားရအောင်ငိုလို့ "

"ဟယ်"

"တော်တော် ချစ်ဖို့ ကောင်းတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေ၊ ငိုနေတာ တိတ် အောင် မပြောဘဲ တစ်ရှူးပေပါဘူး ချပေးပြီး လျစ်လျူရှုထားတာ"

"သက်သာ"

အိက သက်သာဘက် ငဲ့ကြည့်၏။ ကရုဏာ မျက်ဝန်းတွေနှင့်

"ဘာဖြစ်ပြန်ပြီလဲဟာ"

မေးလိုက်ပုံမှာ တင် အမှန်တရားတစ်ခုကို ဘွားခနဲ မြင်သာပါသည်

။

ခါတိုင်း ခါတိုင်းလည်း ဒါမျိုးဖြစ်နေကျ။ သက်သာ အမြဲ ငိုနေကျ။

ငိုရအောင် စိတ်ဆင်းရဲအောင် လုပ်နေကျဆိုတာ။

"ဘယ်မှာ တွေ့တာလဲ "

"လှည်းတန်းမှာ "

"ကောင်မလေးကို ရှင်သိလား"

သက်သာက ခေါင်းယမ်းပြသည် ။

"ငိုမနေပါနဲ့ ဟာ"

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အိက သက်သာကို တားလိုက်၏။

"ငိုနေလည်း အပိုပဲလေ"

"အဲဒါ ပြောတာပေါ့"

ဇီဝေါက ဝင်ပြောတော့ သက်သာက အိကို ကျော်ပြီး မျက်စောင်းထိုးပစ်၏။ အိမရောက်ခင်ကတည်းက မပြေမလည် ဖြစ်ထားပြီးသား။ ဇီဝေါက သက်သာရဲ့ ရည်းစားစာလေးကို ကြည့်ရကြတာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ဝိုင်းပြောကြမှာ ပေါ့လေ။

သည် ကိစ္စမှာ သက်သာလွန်သလား။ နှင်းဆီတို့ ဇီဝေါတို့ လွန်သလား ဆိုတာတော့ အိလည်း မဆုံးဖြတ်တတ်ပါ။

သေချာတာ တစ်ခုကတော့ သက်သာ ချစ်သူကို သူတို့ သိပ်ပြီး ခါးသီးနေကြတာပါပဲ။

ပြောလိုက်ကြတာလည်း ပယ်ပယ်နယ်နယ်၊ သက်သာ မျက်နှာပျက်လည်း အားမနာ။ ဝေဖန်တာမှ ရစရာကိုမရှိ။

အိက မျက်နှာကလေး ရဲတွတ်တွတ်ကလေးကို ကြည့်ရင်း သူငယ်ချင်းကို သနားမိပါသည် ။

ငိုထားလိုက်တာ နှာဖျားလေးတွေ မျက်လုံးလေးတွေ ရဲရဲနီလို့ ။

"ရှင့်ကို သူတွေ့လား"

"ဟင့်အင်း"

"ရှင်က မခေါ်လိုက်ဘူးလား"

သက်သာ ခေါင်းပဲ ခါပြလိုက်သည် ။

"ဘာလို့ မခေါ်တာလဲ"

သူမ မဖြေပါ။ အိကပဲ ဆက်၍ ...

"ရှင့် ရည်းစားပဲဟာ၊ ရှင်က သွားနှုတ်ဆက်ပြီး အဲဒါ ဘယ်သူလဲလို့ မေးလိုက်ပါလား၊ ရှင်းရော၊ ရှင့်မှာ မေးပိုင်ခွင့် ရှိတယ်လေ၊ သူနဲ့ ရှင် ကြိုက်နေတာ အားလုံးသိတယ်"

သက်သာ ခေါင်းယမ်း၏။

"မမေးရဲဘူး"

"ဟောတော့"

အိက ပါးစပ်လေးဖွင့်ရင်း အံ့သြ၏။

"အဲဒီဟာလေးရော သူ့ရည်းစား ဖြစ်နေခဲ့ရင် ငါမမေးရဲပါဘူး အိရယ်၊ မကြားရဲပါဘူး၊ အိပြောသလို ရှင်းသွားမှာ ကြောက်တယ်"

အိက နားမလည်သလို ကြည့်ပြီး

"သူ့ရည်းစားပါလို့ ပြောရင် အဲဒီနေရာမှာ တင် သက်သာရဲ့ လူကို လက်ညှောင်းအောင် ပါးရိုက်ပြီး ထားခဲ့ရုံပေါ့၊ တစ်သက်လုံး လှည့်မကြည့်ရုံပေါ့၊ ဘာဖြစ်လဲ"

သက်သာက မျက်ရည်ခြောက်စပြုသော မျက်လုံးတွေနှင့် ရှေ့တည့်
တည့်ကို ငေးစိုက်ကြည့်နေ၏။ ခဏကြာမှ ...

"အဲဒီစိတ်မျိုးမှ မထားနိုင်တာဘဲ အိရယ်"

"ဘာ"

"ငါ သူ့ကို မပြတ်နိုင်ဘူး"

သက်သာက တိုးတိုးလေး ရေရွတ်သည် ။

"သေလိုက်"

ဇီဝါနှင့် နှင်းဆီက ပြိုင်တူဆို၏။

အဲ ဘာပြောရမှန်း မသိတော့ဘဲ သက်သာကို ခပ်ငေးငေးလေး ကြ
ည့်နေမိပါသည် ။

ချစ်သူအပေါ် ချစ်တတ်လွန်းသော ...

နစ်ဝင်လွန်းသော ...

သူများ တွေထက် ပိုသည်းသော ...

နုပ်နုပ်စိပ်စိပ် သေးသေးဖွဲဖွဲလေးကအစ ခံစားမှု မြင့်မားတတ်သော
သူငယ်ချင်းကို အဲ နားလည်ပေးနိုင်ပါသည် ။

"အဓိပ္ပာယ်"ကသာ "မေတစ်သက်တာ"ကို သည် လိုနားလည်ပေးနိုင်
လျှင် သက်သာအတွက် သိပ်ပျော်စရာကောင်းနေတော့မှာ ။

"ဒါဆို အဲ ဖုန်းဆက်မေးပေးရမလား"

"ဟင့်အင်း... နေပါစေတော့"

"ပြီးရောလေ၊ ငိုမနေနဲ့ တော့၊ သက်သာဆီ လာမှ

မေးကြည့်လိုက်ပေါ့၊ မဟုတ်ဘူး လား၊ စိတ်ရှင်းသွားအောင် "

သက်သာက ပင့်သက်လေးရှိက်သည်။ ။

"ကဲပါဟယ် ထားလိုက်တော့နော်"

ပြောသာပြောရတာ သက်သာစိတ်ကို အိက သိနေသည်။ ။

စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်စရာ တစ်ခုခုကို တစ်နေ့လုံး တစ်ညလုံး တစ်မိမ့်စိမ့်တွေးပြီး မျက်ရည်တလည်လည် ရှိနေတော့မှာ။ ။

တနံ့နံ့နှင့် ခံစားနေတော့မှာ ၊ ဘေးနားရှိနေသူကို တဖွဖွ ညည်းပြောရင်း ကြေကွဲမဆုံး ဖြစ်နေတော့မှာ။ ။

အဓိပ္ပာယ်ဆီက ဖြေရှင်းမှု တစ်စုံတစ်ရာ မကြားရသရွေ့ပေါ့။

"မမ ဘာဖြစ်လို့ လဲ ဟင်"

ဒရင်းဘက်ပေါ် မျက်စိမှိတ် ငြိမ်သက်နေသော မေတစ်သက်တာကို ညီမလေး ချောစုက မေးရှာ၏။

သက်သာ မျက်လုံးဖွင့်ပြီး ခေါင်းယမ်းပြမိပါသည်။ ။

ညီမလေးက သက်သာကို မျက်လုံး လက်လက်လေးတွေနှင့် ကြည့်နေ၏။

"ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး ချောစုရဲ့ "

"မသိဘူးလေ၊ မမသက်သာက မျက်စိမှိတ်ပြီး ငြိမ်နေတာ ကြာလှပြီ၊ အိပ်လည်း မအိပ်ဘဲနဲ့ သက်ပြင်းခဏခဏ ရှိက်နေတယ်"

"အဟင်း"

သက်သာ ဟန်ဆောင် ပန်ဆောင် ရယ်ပြီး ...

ရင်ထဲမှာ ဘယ်လောက် ပူပြင်းနေသလဲ။

နေမရ ထိုင်မရ ဖြစ်နေသလဲဆိုတာ သက်သာပဲ သိပါသည်။ ။

ဝေဒနာတွေ မကြေညာချင်ပါဘူးကွယ်။

ညီမလေး ချောစုက ခုမှ ရှစ်တန်းအောင်လို့ ကိုးတန်းတက်မှာ။ ။

တကယ့် ကလေးသာသာ၊ ဘာသိမှာ တဲ့ လဲ။

အထူးအဆန်း ငေးနေမှာ ပဲ ပြောပြလည်း နားလည်မှာ မဟုတ်ပါ။

"သမီးတို့ ရေ ... လာ ... ဒီမှာ အဆင်သင့်ပဲ"

မေမေ လှမ်းခေါ်တော့ ညီမလေး ချောစုက လှစ်ခနဲပြေးသည်။ ။ သက်သာကတော့ ခပ်ဖြည်းဖြည်း ခပ်နှေးနှေး။

ရင်ထဲမှာ ဘာတွေမွန်းကျပ်နေမှန်း မသိပါ။

ဒိတ်,ရယ် ... ဘာလို့ ရောက်မလာတာလဲ။

သူမ မျှော်နေမိတာ နှစ်ရက်တိတိ ရှိပါပြီ။

လှည်းတန်းမှာ တွေ့ခဲ့တာ နှစ်ရက်တောင် ရှိသွားခဲ့ပြီ။

ဒိတ်က ဖုန်းလည်း မဆက်၊ လူလည်း မလာ။

သူမကလည်း ဖုန်းဆက်ဖို့ ဝန်လေးနေမိပါသည်။ ။ တွေဝေနေမိပါသည်။ ။

‘အဓိပ္ပာယ်’ကို သူမတို့ အားလုံးက ဒိတ်လို့ ပဲ ခေါ်ကြတာ။

‘မေတစ်သက်တာ’ကိုလည်း အားလုံးက သက်သာပဲ ခေါ်သည်။ ။

"မေရာသက်ပန်"ကိုလည်း ချောစုလို့ ခေါ်ကြပါသည်။ ။

"သမီးကြီးရေ ... သက်သာ"

"လာပြီ မေမေ"

သက်သာက ထမင်းစားပွဲပေါ်မှာ ကျုံ့ကျုံ့လေး ဝင်ထိုင်၏။

"သမီးကြီး ... နေမကောင်းဘူးလား"

"ကောင်းပါတယ် မေမေ"

မေမေက သက်သာကို စူးစူးစမ်းစမ်း ကြည့်၏။ သက်သာက မျက်လွှာချမိပါသည်။ ။

"မေမေ ... ဟင် ၊ ကန်စွန်းဥကြီး မစားချင်ပါဘူး၊ ချောစုမှ မကြိုက်တာ၊ မစားဘူးနော်"

"ကြေး(ဂျီး)ထူလေး၊ ဘာစားမလဲပြော တစ်ခါတလေ စားရအောင် မေမေက တကူးတက လုပ်ပေးတာ၊ ရွှေကန်စွန်းဥ ဘယ်လောက်ကောင်းလဲ၊ ဆီလေး ဆားလေးနဲ့ "

"ဟင့်အင်း ... မကြိုက်ပါဘူး၊ လက်ဖက်သုပ်ပဲ စားမယ်"

ချောစုက နှာခေါင်းလေးရှုံ့ ခေါင်းခါ၏။ သက်သာက ဘာတစ်ခွန်းမှ မပြောဘဲ မေမေကျွေးသော ကန်စွန်းဥကို တိတ်တဆိတ် စားပါသည်။ ။

မေမေက ညီမလေးဖို့ လက်ဖက်သုပ်ပေး၏။

နွေလယ်နွေခင်းဆို မေမေက သူမတို့ ကို တစ်ခုမဟုတ်တစ်ခု လုပ်ကျွေးတတ်ပါသည်။ ။

တစ်ခါတလေ ညီမလေးကိုခေါ်ပြီး သက်သာက လမ်းထိပ်ထွက် မုန့်စားတတ်၏။

"သမီးတို့ ရယ် ... ဆိုင်က ရေခဲသုပ်လောက်တော့ မေမေ လုပ်တတ်ပါတယ်၊ မုန့်ဟင်းခါးလည်း မေမေ မကြာမကြာ ချက်တာပဲ၊ လမ်းထွက် မစားပါနဲ့ ကွယ်"

ဟု မေမေက တားတတ်၏။

မေမေ အိမ်ရှင်မဝီသပုံက သိပ်စိတ်ညစ်စရာ ကောင်းပါသည် ။

ကိတ်မုန့်ဆိုလည်း အိမ်မှာ ဖုတ်ကျွေးသည် ။ ဒိန်ချဉ်ဆိုလည်း အိမ်မှာ ပဲ ဖျော်တိုက်သည် ။

အရသာရှိလှပေမယ့် သန့်ရှင်းလှပပေမယ့် သူမတို့ က ဆိုင်ထိုင်ရမှ ၊ လမ်းထွက်ရမှ ။

မေမေ လုပ်ပေးသမျှကို ကြေး(ဂျီး) များ ရမှ ။

"ညည်းတို့ ကလေး ဆေးသကြားနဲ့ ၊ ဖုန်လေး သဲလေး ညစ်ညစ်ပတ်ပတ်လေးမှ အရသာရှိတယ် ထင်နေကြတာ"

တစ်ခါတလေ ဒေါသဖြစ်လျှင် မေမေဆူတတ်၏။

"သမီးကြီး ... ကောင်းရဲ့ လား"

သူမ ခေါင်းညိတ်၏။

ထူးထူးခြားခြား ကြေး(ဂျီး)မများ သော သမီးကြီးကို မေမေအံ့သြနေမှာ သေချာပါသည် ။

"သမီးတို့ ကိုကြီး ပြန်လာတော့မယ်"

"ဟယ် ... တကယ်"

ညီမလေး ချောစုက ဝမ်းသာအားရ မေး၏။ သက်သာက မေမေ့ကို
မော်ကြည့်ပြီး ...

"ဘယ်တော့လဲ မေမေ"

ဟု မေးမိပါသည်။ ။

"ဒီတစ်ပတ်ထဲမှာ ပဲ၊ ဖုန်းထပ်ဆက်မယ်တဲ့ "

"ပျော်စရာကြီးနော် မမ"

"အင်း ..."

ကိုကြီးက သွားတာနှစ်နှစ်ခွဲ၊ သုံးနှစ်နီးပါး ရှိပြီမို့ တစ်အိမ်သားလုံး
လွမ်းနေကြပြီ။ အောက်မေ့နေကြပါပြီ။

သက်သာက စိတ်တွေ ရှုပ်ထွေးနေသည့် ကြားမှ ကြားလိုက်ရတာကို
လှိုက်ခနဲ ဝမ်းသာမိပါသည်။ ။

"ဘယ်တုန်းက ဖုန်းလာတာလဲ မေမေ"

သူမ သတိပင် မထားမိခဲ့ပါ။ ဘယ်လောက်အထိ စိတ်တွေ ထူပူနေ
သလဲ၊ ပြောင်းဆန်နေသလဲဆိုတာ။

ဒိတ်ရယ် ... မင်း တစ်ခုခုပြောစမ်းပါ။

ရင်ထဲမှာ တနံ့နှင့် သူမ ကြာရင် ရူးတော့မည်။

ဘာမှ လည်း မလုပ်ချင်၊ ဘယ်မှ လည်း မသွားချင်၊ ဘာတစ်ခုမှ လ
ည်း စိတ်မပါ။ ဘယ်အကြောင်းအရာ တွေးတွေး မပျော်။

ဒိတ်ကို သူမက ဘာလို့ သည် လောက်ချစ်သလဲ။

သူမအပေါ် ဒိတ် လွှမ်းမိုးလှသည်လား။

ဒိတ်တို့ ဆီလည်း သူမ ဖုန်းမဆက်ဖြစ်ပါ။ ဆုံလည်း မဆုံဖြစ်ပါ။

သူမတစ်ဦးတည်းပဲ လူးလှိမ့်ခံစားနေမိပါသည်။ ။

"သမီးကြီး"

"ရှင် ..."

မေမေ ဘာပြောလိုက်မှန်း သူမ မကြားမိပါ။

"မေမေ ... ဘာလဲဟင်"

"မေမေ ဈေးသွားမယ်၊ သမီး လိုက်မလားလို့ မေးတာ"

မေမေ စိတ်ရှည်ရှည်နှင့် ထပ်မေးပါသည်။ ။

"သမီး မလိုက်ချင်ဘူး မေမေ၊ ရမလားဟင်"

"ရပါတယ်၊ ဝယ်စရာမှ သိပ်မရှိတာ၊ နေချင်နေခဲ့လေ၊ မနက်ဖြန် သမီးတို့ ကို ရွှေတောင်ခေါက်ဆွဲ လုပ်ကျွေးမယ်"

မေမေက အစီအစဉ်ကျလွန်း၏။

"မေမေ ... မီးငယ်လိုက်မယ်လေ"

"ကဲ ... ကဲ ... လိုက်ချင်လိုက်"

ချောစုက ဝမ်းသာသွား၏။ ဈေးထဲရောက်လျှင် ဟိုဟာလိုချင် သည် ဟာလိုချင်နှင့် ပူဆာတတ်လွန်းလို့ မေမေက ညီမလေးကို ဘယ်တော့မှ မခေါ်တတ်ပါ။

"ချောစုနော်၊ မရှုပ်ရဘူး၊ မေမေကို စိတ်ပင်ပန်းအောင် မလုပ်ရဘူးနော်၊ ကြားလား"

"အင်းပါ မေမေရဲ့ "

မေမေနှင့် ညီမလေး ဈေးသွားတော့ သက်သာက အိမ်စောင့်ကျန်ရစ်
ရပါသည်။ လက်ဖက်ရည်ခွက်ကလေးနှင့် ဒရင်းဘတ်ပေါ် ပြန်ရောက်
လာကာ သူမငိုချင်နေ၏။

ဒိတ်နှင့် ပတ်သက်၍ သူဟာ အမြဲတမ်းအရူးအမူးပါပဲ။

ငေးငေးငိုငို ရှိနေရာမှ ဖုန်းမြည်သံကြောင့် ဆတ်ခနဲ ဖြစ်၏။
သည် နှစ်ရက်အတွင်းမှာ ဖုန်းသံကြားတိုင်း ထိတ်ခနဲ ဖြစ်ရတာ။
တတိတီ မြည်နေသော ဖုန်းလေးကို စိတ်လှုပ်ရှားစွာ ငေးကြည့်နေမိ
၏။ တော်တော်နှင့် သူမ သွားမကိုင်မိပါ။

ဒိတ်ဆီကမဟုတ်လျှင် ... ဒိတ်ဆက်တာ မဟုတ်ခဲ့လျှင် ...

ဒိတ်များ လားဟု မျှော်လင့်ရင်ခုန်ရတာလေး ပျက်သုဉ်းကာ
ဟာခနဲဖြစ်ရဦးမှာ ။

ဖုန်းလေးက ဇွဲကောင်းကောင်း နှင့် မြည်နေဆဲ၊ ဖုန်းလာကိုင်မယ့်သူ
ကို မျှော်နေဆဲ။

သက်သာက ဒရင်းဘတ်ပေါ်မှ ဖြည်းဖြည်းလေးလေး ထသည် ။

နုတ်ခမ်းလေးကိုက်ပြီး ဖုန်းဘေးနား လျှောက်သွားမိ၏။

"ဖေဖေပဲ ဖြစ်မှာ ပါ"ဟု မျှော်လင့်နေသော စိတ်ကို အစကတည်းက
မောင်းထုတ်ထားလိုက်၏။

ဖုန်းခွက်လေးကို ဖြည်းဖြည်းချင်း မယူပြီး နားနားကပ်ကာ
အသုံးပြုဖို့ တုံ့ဆိုင်းနေမိသေးသည် ။ နောက်မှ စိတ်တုံးတုံးချလိုက်ရင်း

...

"ဟဲလို"

ဟု အသံပြု ဖြစ်၏။

"နေနိုင်လိုက်တာကွာ"

သူမ ရင်ထဲမှာ ဒုတ်ခနဲ ဖြစ်သည် ။

သူမ မျက်နှာလေး ဝင်းပကြည်လင်သွား၏။

"ဘာလဲ ကျုပ်မဆက်ရင် ခင်ဗျား မဆက်ဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်ထားသလား တစ်သက်တာရယ်၊ နှစ်ရက်လုံးလုံး ခင်ဗျားဖုန်းသံကို ကျုပ်စောင့်နေခဲ့တယ်၊ ခင်ဗျား တော်တော် နေစိမ့်ပါလား"

သူ့စကားတွေက အပြစ်တင်ခြင်းသက်သက်။

"ဆက်မလို့ ပါပဲ ဒါပေမဲ့ ..."

"ပြောပါဦး ၊ ဘာတွေ အကြောင်းပြဦးမလို့ လဲ"

သူမက သက်ပြင်းငွေ့ငွေ့ ရှိုက်သည် ။

"ယုံရခက်တယ် ဒိတ်ရယ်"

"ဟာ ... သွားပါပြီ"

ဒိတ်အသံက စိတ်အိုက်ဟန် လွှမ်းနေ၏။

"ခင်ဗျားကို ယုံပါလို့ ကျုပ်ကလည်း မပြောပါဘူး"

သက်သာကို သူ ဘယ်တော့မှ စိတ်မရှည်တတ်ပါ။

"ဒိတ်ကို လှည်းတန်းမှာ တွေ့တယ်"

"ဟုတ်လား၊ ဘယ်နေ့ကလဲ၊ ဘာလို့ မခေါ်တာလဲ"

"နှစ်ရက်ရှိသွားပြီ၊ ဒီတိက ကောင်မလေးတစ်ယောက်နဲ့ စကားပြော
နေတယ်၊ အရမ်းရယ်နေတယ်"

အချိန်ရော နေရာရော ကောင်မလေး ပုံသဏ္ဌာန်ရော ဒီတိရဲ့ ဝတ်
စားဆင်ယင်မှုပါ ပြောပြမှ ဒီတိက မှတ်မိတော့သည်။ ။

"ဪ ... ဟုတ်ပြီ ၊ အဲဒါ ဆွေဆွေပါ"

"သူနဲ့ ... ဒီတိနဲ့ ..."

"နိုး ... ဘာမှ မဆိုင်တော့ဘူး၊ မဆိုင်တာကြာပြီ"

"ဒါဆို အရင်က ဆိုင်ခဲ့တာပေါ့"

ဒီတိက ခဏငြိမ်နေ၏။ ပြီးမှ ...

"ညာရမလား၊ အမှန်အတိုင်း ပြောရမလား"

သက်သာက ရင်ထဲဆိုပြီး မျက်ရည်တွေ ပိုးပိုးပေါက်ပေါက် ကျလာ
၏။

"မကုန်သေးဘူးလား ရှင့်ရည်းစားဟောင်းတွေ"

"ဟာ ... ငိုနေတယ် ဟုတ်လား"

အဓိပ္ပာယ်က ဖုန်းထဲကပင် မှန်းဆနိုင်ပါသည်။ ။

မေတစ်သက်တာက သူ့ကို သိပ်ချစ်တယ် မဟုတ်လား။ တစ်ခါတ
လေ သူမ သိပ်ချစ်တာကို သူ ငြီးငွေ့မိသည်။ ။ စိတ်လည်း ကျေနပ်မိသည်

။

သူမဆီ မသွားဘဲ မဆက်သွယ်ဘဲ နေပစ်သည်။ ။

"မငိုပါနဲ့ ကွာ၊ ဒါ ငိုစရာလား"

"လွယ်လွယ်မပြောပါနဲ့ ဒိတ်ရယ်၊ အရမ်းခံစားရတယ်"
အဓိပ္ပာယ်က ကျွတ်ခနဲ ရေရွတ်မိ၏။

"သက်သာရယ် ... အလကား စိတ်ပင်ပန်းခံတယ်ကွာ"

"အခု ဘာမှ မဆိုင်တော့ဘူးဆို၊ ဘာလို့ တွဲနေသေးလဲ"

"ဟောဗျာ ... ဘယ်မှာ တွဲလို့ လဲ"

"ရှင်တို့ ကို အတူတူ တွေ့တာပဲလေ"

"မဟုတ်တာကွာ၊ သူက လာနှုတ်ဆက်တာ"

"ရှင် ရယ်နေပါတယ် ဒိတ်ရယ်"

သက်သာက အံလေးကြိတ်ပြီး စိတ်ကို ထိန်းရသည် ။

"မရယ်နေလို့ ငိုနေရမှာ လား"

မေးပုံက ခွကျကျ၊ ဘုကန့်လန့်ပါပဲ။

"ရှင် သဘောကျနေတာ ပြောတာ"

ဝမ်းနည်း အားငယ်မှုတွေနေရာမှာ ဒေါသက အစားထိုး ဝင်ရောက်
လာခဲ့ပါပြီ။

"ဆွေ့ကို သဘောကျရင် ခင်ဗျားတောင် ကြိုက်စရာ မလိုဘူး၊ သ
ဘောပေါက်ရဲ့ လား"

အဓိပ္ပာယ်စကားက သူမရင်ကို အောင့်သွားစေသည် ။

ဖြေရှင်းချက်ပေးပုံက သည် ထက် ညင်သာသင့်ပါတယ် ဒိတ်ရယ်။

သက်သာက မင်းချစ်သူပါ။ မင်းကို အသက်လောက် ချစ်ရသူပါ။

သူမက ဘာမှ မပြောတော့ဘဲ ရှိုက်ငိုလိုက်မိသည် ။

"ဟာ ... သက်ရာ"

သူမ ငိုတော့ သူ စိတ်ထိခိုက်ပုံရပါသည် ။

"သက် ... တိတ်ကွာ၊ သူကလာပြောလို့ မောင်က အားနာလို့ ပြောရတာပါ။ မောင်က မပြောချင်ပါဘူး၊ မောင်က သက်မှ သက်ပါကွာ ..."

"သက်ကို မောင်လွမ်းတယ်၊ တွေ့ချင်တယ် သက်ရယ်၊ သက်ရပ်ရှင်ကြည့်မလား၊ မောင်လိုက်ပြမယ်လေ၊ အဲဒီနေ့က ဆွေက စကားတွေ ဇွတ်ပြောနေလို့ မောင်ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ ဖြစ်နေတာပါ၊ မောင် ရယ်နေတာလေ ... သက်သာက သိပ်သဝန်တိုတတ်တယ်ဆို ဟုတ်လားတဲ့ မေးလို့ ရယ်နေတာ မောင်ပြောဖြစ်တာ သက်အကြောင်းတွေချည်းပါကွာ၊ သက်ယုံပါနော်၊ တိတ်ကွာ ... မောင်တောင်းပန်ပါတယ်၊ နောက်တစ်ခါ မောင်အဲဒီလို အကြာကြီး ရပ်မပြောဘူးကွာ၊ မောင်အားနာရင် သက်မျက်ရည်ကျတော့မယ်ဆိုတာ မောင်နားလည်ပြီကွာ၊ နောက် ဒါမျိုး မဖြစ်စေရပါဘူး၊ စိတ်ချပါ"

တရှည်တလျား ချော့မော့တောင်းပန်နေတော့လည်း အစကတည်းက ဘယ်လိုမှ စိတ်ဆိုးမရခဲ့သော သူမ တဖြည်းဖြည်းနှင့် အငိုရပ်ကာ ရင်ခုန်စပြုသည် ။

ဒိတ် သူမကို ချစ်သားပဲလို့ တွေးတွေးပြီး ကြည်နူးမဆုံးနိုင်ပါ။ သူမကို စတွေ့ခဲ့ချိန်ကတည်းက ဒိတ်က ချစ်စနိုးရှိခဲ့တာ။

"မောင် လာခဲ့မယ်ကွာ"

"ဟင့်အင်း"

"ဘာလို့ လဲ"

"ဒီနေ့ အပြင်မထွက်ချင်ဘူး"

"ဒါဆို အိမ်မှာ ပဲ စကားပြောမယ်လေ"

"သွားပါ ... ခုမှ ပိုနေ"

"သက်ရယ် ... မောင့်ကို သက် နားမလည်ဘူးလား"

"တော်ပါပြီ၊ ကြောက်လွန်းလို့ "

"မောင် စိတ်ဆင်းရဲအောင် မလုပ်ပါနဲ့ သက်ရယ်"

"ဟင် ... ဘာလုပ်မိလို့ လဲ"

"မလာနဲ့ လို့ ပြောတာလေကွာ"

"တတ်တယ် ... ဟွန့်"

ဒိတ်ကို သူမ အသည်းယားလာမိပါသည်။ ။

"အား ... နာတယ် သက်ရဲ့ "

သူ အသားလွတ် အော်တော့ သက်သာ နားမလည်နိုင်ပေ။

"သက် မောင့်ကို ဆိတ်ချင်နေတယ် မဟုတ်လား၊ သက် အသံလေး
ကို မောင်ခံစားလို့ ရတယ်"

သူမ ခပ်ခနဲ ရယ်မိ၏။

သက်ကို မောင် မချစ်ပါဘူးလို့ သက် မထင်တော့ပြန်။

သည် လိုတွေ ပြောနေတာ ချစ်လို့ ပေါ့နော်။

"မောင် အနားမှာ ရှိရင် သက် ဆိတ်ပစ်လိုက်ပြီဆိုတာ မောင်သိပါတ

ယ်၊ မောင့်ကောင်မလေးအကြောင်း မောင်သိပြီးသား"

"ရှင် လူလည်ပဲ၊ ဒါကြောင့် ရည်းစားများ တာ"

"ဟာ"

သူမက စိတ်ထဲမှာ ကျေနပ်မိပေမယ့် အဲသည် ကျေနပ်မှုကို ထုတ်မပြ
မိပေ။ မောင် ရောင့်တက်မှာ စိုးလို့ ပါ။

အမှတ်ပေးရမည့် အစား တစ်ဖက်က လှည့်တွေးပြီး ရှုတ်ချပစ်လိုက်
တာကို မောင်က ခံပြင်းသွားပုံ။

"ကောင်မလေးတွေ အသည်းခိုက်အောင် ပြောတတ်တော့ ရှင့်ကို ဝို
င်းဝိုင်းလည်နေတာ မဟုတ်လား"

သူမက ငေါ့လိုက်တာကို ဒိတ်ကရယ်နေ၏။

"ဟုတ်တယ် ဟုတ်လား"

"ဟုတ်တယ်"

ဘုကျကျ ဝန်ခံ၏။ အရွဲ့တိုက်ချင်သည့် သဘော။

"အဲဒီအပြောတွေ ရိုးနေပြီ သိလား"

သူ့ဘက်က အသံတိတ်သွားသည် ။

"ဟဲလို"

"ပြောလေ ... ကျေနပ်အောင်ပြော၊ နားထောင်နေတယ်"

အဓိပ္ပာယ်အသံက ခပ်အေးအေး၊ မကြည့်တကြည်။

"ဒါပဲလေ၊ ဖုန်းချတော့မယ်"

သက်သာက တိုးတိုးလေး ပြောလိုက်၏။

"အင်း"

သူက ဆက်ပြီး တောင်းပန် ချောမော့ဖို့ အောက်ကျ နောက်ကျ အ
လျှော့ပေးဖို့ စိတ်ကူးရှိပုံမရပေ။

သူ တင်းသွားပြီဆိုတာ သူမ သိပါသည် ။

သည် လိုပါပဲ။ သူ သူမအပေါ် ကြာရှည် စိတ်မရှည်တတ်ပါ။

ခုလောက်အထိ စိတ်ရှည်ရတာပင် သူ့အတွက် ခက်လွန်းနေမှာ ။ သ
က်သာက ဖုန်းခွက်လေးချပြီး ပခုံးလေးတွန့်မိ၏။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူမ စိတ်အေးသွားရပါပြီ။

ဒိတ်၏ ဖြေရှင်းမှုကြောင့် သူမရင်ထဲက အေးငြိမ်းသွားရပါပြီ။

စောစောတုန်းက မွန်းကျပ်လှောင်ပိတ်နေသော ဝေဒနာတွေ မရှိ
တော့ပြီ။

အဲသည် အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဒိတ်ရယ်။

အခန်း(၂)

"ရှင့်ကို မှတ်လောက်သားလောက်အောင် ပစ်ထားပစ်မယ်တဲ့ သိလား"

အိ စကားကို သူမ မခံချင်ဖြစ်ရပါသည်။ ။

"ရှင့် လူနဲ့ အိနဲ့ ဈေးထဲမှာ တွေ့တာ ရှင်လွမ်းတာရော အထင်လွဲတာရော ပြောပြလိုက်တယ်။ အဲဒါနဲ့ သူက ရှင့်ဆီ ဖုန်းဆက်ချော့တယ်ဆို၊ ရှင်က စိတ်ကြီးတယ်တဲ့ အကြာကြီး ချော့တာတောင် သူ့ကို စကားကောင်းကောင်း မပြောဘူးတဲ့ "

သက်သာက ခေါင်းလေးမော့ပြီး ရယ်မိ၏။

"ဟင် ... ခုတော့လည်း မျက်နှာက တစ်မျိုးပါလား"

"ဒိတ်က အကြာကြီးပဲ ချော့တယ်သိလား"

ကျေနပ်ပီတိနှင့် သက်သာ မျက်နှာလေးက ကြည်ကြည်စင်စင် ဝင်းဝင်းပပ။

နှင်းဆီနှင့် ဇီဝီက မျက်စောင်းရွဲ့သည်။ ။

"ဒါများ သက်သာရယ် စိတ်ကောက်ပြေလိုက်ပေါ့"

အိက သက်သာလုပ်ရပ်ကို မနှစ်သက်သလို ဆို၏။

"အလကား ... အိုက်တင်ခံတာ"

"ပဲများ တာ"

နှင်းဆီတို့ ကြည့်မရချင်။

"ရှင့်လူကြီး စိတ်ခုသွားပုံရတယ်၊ ရှင့်ဆီလာမှာ မဟုတ်ဘူး "

အိက ထင်ကြေးပေး၏။ သက်သာက မဖြူသလို ပြုံးရင်း ...

"ကိစ္စမရှိပါဘူးဟာ"

ဟု ဆိုသောအခါ ဇီဝါတို့ က မယုံနိုင်သလို သက်သာမျက်နှာကို
ပြုံးပြကြည့်သည် ။

ဒိတ်အပေါ်သူမ ဘယ်တုန်းကများ သွေးအေးနိုင်လို့ လဲ။

ကြားလိုက်ရတာ ထူးဆန်းနေသည် ။

"ဒိတ်မလာလည်း သက်သာ လိုက်သွားမှာ ပေါ့"

"ဟော ..."

သုံးယောက်သား ပါးစပ် အဟောင်းသားနှင့် ဘာမှ မပြောတော့ပေ။

သက်သာက တိုးတိုးကလေး ရယ်သည် ။

"ခေါက်ပစ်ချင်စရာရုပ်"

အိကပါ မျက်စောင်းရွယ်၏။

ခုတော့လည်း တစ်သက်တာ ပုံစံလေးက ရွှင်ရွှင်ပျပျ ကျေကျနပ်နပ်
ပဲ။

အမြဲပြေလည်နေဖို့ ပဲ ဝိုင်း ဆုတောင်းပေးရတော့ မလိုလို။

သက်သာက သူ့ချစ်သူကို နှလုံးသားတစ်ခုလုံး ပုံအောပြီး နင့်နင့်နဲနဲ ချစ်ရှာသူလေးပါပဲ။

အဓိပ္ပာယ်ရောက်လာတော့ သက်သာက ခြံထဲမှာ ပန်းပင်တွေ ရေလောင်းနေခဲ့ပါသည်။ ဒီတိက ဆိုင်ကယ်တစ်စီးနှင့် ဂူးခနဲ ရောက်လာခဲ့တာ။

"ဟယ် ... ဒီတိ"

ဒီတိက ဆိုင်ကယ်ရပ်၊ ဆိုင်ကယ်ပေါ်မှ ဆင်းပြီး ဟဲလ်မက်ကိုချွတ် ...

သူမ ဘေးနားရောက်လာပေမယ့် မျက်နှာက မှုန်တင်းတင်း။

သက်သာ ရေပိုက်ကလေးကို ဘေးနားချထားပြီး ဘုံပိုင်ကလေးကို ပြေးပိတ်သည်။

"လာလေ ... အိမ်ပေါ်သွားရအောင်"

အဓိပ္ပာယ်က ခပ်တည်တည်ပဲ ပါလာ၏။

"ထိုင်လေ"

ခုံမှာ ဝင်ထိုင်ပြီး ငြိမ်နေပုံက စကားမပြောတတ်သူတစ်ယောက်လို သူမကို ခုထက်ထိ စကားတစ်ခွန်းမှ မဆိုသေးပေ။

ဖုန်းပြောဖြစ်ပြီးမှ ခုတစ်ခါတွေ့တာ ပထမဆုံး။

သူ ဖုန်းဆက်တာ သုံးရက်ပင် ရှိခဲ့ပြီ။

လက်ထဲကိုင်ထားသော ဟဲလ်မက်ကို စားပွဲပေါ်တင်ပြီး လက်နှစ်ဖက် တင်းတင်းပိုက်ကာ သက်သာကို မလွဲတမ်း တည့်တည့်စိုက်ကြည့်၏။

။

သက်သာက မျက်မှောင်လေး ကုတ်မိရင်း နားမလည်နိုင်ပေ။

လာမယ့်လာတော့လည်း ကြည်ကြည်သာသာ မရှိပါဘူး။

"ခဏနော် ဒီတိ၊ တစ်ခုခုသွားလုပ်ခဲ့မယ်"

"နေပါစေ၊ ရတယ် ထိုင်နေပါ၊ ကျေးဇူးပြုပြီး"

သူမ ဒီတိကို မော့ကြည့်မိ၏။ ဒီတိက မကျေနပ်သလိုပြုံးပြီး

"ဒေါ်စိမ်းကားကြီးကို တစ်ပတ်စာ လာကြည့်ထားတာ၊ မန္တလေး ခဏသွားမလို့ "

ဟု မပွင့်တပွင့် ဆိုသည် ။

"ဟင် ... ဘာသွားလုပ်မှာ လဲ"

သက်သာက ဖျတ်ခနဲ သူ့ဘေးနား ရောက်သွားမိရင်း အလောတကြီး ဝေးမိ၏။

"အိမ်က လွှတ်တာ၊ အလုပ်ကိစ္စပေါ့"

"တစ်ပတ် ဟုတ်လား"

"အင်း"

"အကြာကြီးပဲနော်"

"မကြာပါဘူး"

သူမစကားကို သူက ဆန့်ကျင်သည် ။

"တစ်မြို့တည်းရှိနေလည်း တွေ့ကြတာမှ မဟုတ်ဘဲ"

သက်သာက သူ့ကို စူးစူးကလေး ကြည့်နေမိ၏။

"ခင်ဗျားနဲ့ ကျုပ် မတွေ့ဖြစ်တာ ဆယ်ရက်ရှိပြီ၊ ခင်ဗျား နေနိုင်သားပဲ
၊ ခင်ဗျား အေးအေးဆေးဆေးပါပဲ"

သက်သာက သက်ပြင်းငွေ့ငွေ့ရှိက်ရင်း ...

"ဘယ်တူပါ့မလဲ၊ ခုဟာက ခရီးသွားရမှာ လေ"

ဟု ညည်း၏။

သက်သာက ဒိတ်ပခုံးစွန်းကို ခေါင်းမှီချမိပါသည် ။

သူ တစ်နေရာ သွားမယ်လို့ ပြောတာနဲ့ သူမရင်ထဲ ဘယ်လိုကြီး ဆို့န
င့်ချောက်ချားလာမှန်း မသိပါ။

ဒိတ်က သူမကိုယ်လေးကို ဖွဖွဖက်ပြီး ပါးလေးကို မွှေးရှိက်၏။

"မသွားလို့ မရဘူးလားဟင်"

သူမမျက်လုံးလေးတွေကို ကြည့်ပြီး သူပြီးတုံတုံ ဖြစ်လာမိသည် ။

သူ ခရီးသွားမယ်ပြောတာနဲ့ သူမ မျက်နှာလေးက သိသိသာသာ ညှိုး
ကျသွားရော၊ သူ့အပေါ် သူမ အတော်ကလေး သံယောဇဉ် ရှိသည် ။

ဟိုတစ်ခါ သူ့သူငယ်ချင်းတွေနှင့် ဘုရားဖူးသွားတုန်းက သူမ အရမ်း
ရန်တွေ့သည် ။ သူ့ကို စိတ်ဆိုးသည် ။ ဒေါသတွေ တအားပြင်းထန်ခဲ့၏။
သူက တားမရဘဲ ဇွတ်သွားတော့ သူမ ငိုသည် ။ သူပြန်လာတော့ သူမ
အကြီးအကျယ် ဖျားနေခဲ့၏။

သူမစိတ်ဟာ သူများ တွေထက် ထူးဆန်းနေသည် ။

ရှိနေတယ်ဆိုတဲ့ အသိနဲ့ ...

မရှိဘူးဆိုတဲ့ အသိက။

မတူဘူး မောင်ရယ်။

အဲဒါ မောင် နားလည်မှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ သူမက ဖျားနေသော မျက်နှာအစ်အစ်ကလေးနှင့် သူ နောင်တရစရာကောင်းအောင် ပြောပြခဲ့ဖူးပါသည်။ ။

"တွေ့ဖြစ်တာ မတွေ့ဖြစ်တာ တစ်ကဏ္ဍပေါ့ မောင်၊ မောင်ရှိနေသားပဲဆိုတဲ့ အသိက သက် အင်အားဖြစ်နေတယ်၊ မောင်မရှိပါလားဆိုတဲ့ အတွေးက သက်ကို ချောက်ချားစေတယ်၊ အင်အားဆုတ်ယုတ်စေတယ်"

"ကဲ ... မောင်သေသွားရင်ကော"

"ဖွ ... လွဲပါစေ၊ မပြောကောင်းဘူး မောင်ရဲ့ "

သူမ မျက်နှာလေးပျက်တော့ သူမ ရယ်စရာ လုပ်ပစ်ပါသည်။ ။

"မောင်မရှိတော့ဘူးဆို သက်လည်း အလွန်ဆုံးခံရင် သုံးလေးလပေါ့၊ သက်လည်း ရင်ကွဲနာကျပြီး သေမယ်ထင်တာပဲ မောင်ရယ်"

အဲသည် တုန်းက သက်စကားတွေကို သူ စိတ်မကောင်းဖြစ်ခဲ့ရဖူးပါသည်။ ။

ဒါကြောင့် လည်း မန္တလေးသွားဖို့ သက်ကို အသိမပေးချင်၊ မပြောဘဲ သွားပြန်လျှင်လည်း သက်က တအား ဒေါသပုန်ထဦးမှာ။ ။

"သက်"

သူ့ရင်ခွင်မှာ ငြိမ်သက်နေသော သက်ကို သူ ဘယ်လို နှစ်သိမ့်ရမှန်း မသိပါ။

"တစ်ပတ်ပဲကွာ၊ ဘာကြာတာမှတ်လို့၊ မောင် ညတိုင်းဖုန်းဆက်မယ်
လေ သက်ရာ၊ မောင် စိတ်မကောင်းဖြစ်အောင် မလုပ်ပါနဲ့ ၊ မောင့်ကို
ကြည်ကြည်သာသာ သွားခွင့်ပေးပါနော်၊ မောင် သက်အတွက် ဘာဝယ်
လာရမလဲ ပြော"

သက် တိတ်တဆိတ် မျက်ရည်ကျသည် ။

သက်ရယ် ...

သူမဆံပင်လေးတွေကို ကိုင်တွယ်ပွတ်သပ်ရင်း ဘယ်လို ချော့ရမှန်း
မသိပေ။

သူမရဲ့ ငြိတွယ်မှုဟာ သူထင်ထားတာထက် ပိုမို နက်ရှိုင်းနေခဲ့ပြီ။

ဒိတ် သွားပြီး သုံးရက်မြောက်နေ့မှာ သူမ အကြီးအကျယ် လွမ်းပါသ
ည် ။

ချစ်သူကို မောဟိုက်စွာ သတိရမိသောအဖြစ်သည် နှလုံးသားကို နာ
ကျင်စေပါသည် ။

ဒိတ်ကို သူမ အရူးအမူးပဲ တွေ့ချင်မိပါသည် ။

ပထမနေ့က သူမ မေ့မေ့ပျောက်ပျောက် ရှိနေခဲ့ပါသည် ။

ဒုတိယနေ့မှာ တော့ နည်းနည်းပါးပါး သတိရ၏။ သို့ပေမယ့် နေမရ
လောက်အောင် မဆိုးသေး။

ဒုတိယနေ့ညပိုင်း ဖုန်းပြောဖြစ်တော့ သူမ ရယ်ရယ်ရွှင်ရွှင်ပါပဲ။

တတိယနေ့မနက် အိပ်ရာမှ နိုးလာမှ သာ လူးလူးလို့မ့်လို့မ့် သတိရ
ကာ ပြင်းထန်သော တမ်းတမှုဒဏ်ကို သူမ ကြိတ်မှတ်ခံစားရပါသည် ။

တစ်မနက်လုံးသည် သူမ နေမရထိုင်မရ ရှိခဲ့ပြီး ညနေ သုံးနာရီလော

က်မှာ စတင်ဖျားခဲ့ပါသည်။ ။

ညနေပိုင်းရောက်တော့ သူမ တော်တော်ကလေး ကိုယ်ပူနေခဲ့ပြီ။

အိရော၊ နှင်းဆီရော၊ ဇီဝါပါ သူမဘေးနား ရှိနေခဲ့၏။

မေမေက သူမကို အဖျားကြီးလို့ ရေခဲအုပ်ပေးရပါသည်။ ။

"သက်သာရယ် ... ခက်လိုက်တာ"

"ရန်ဖြစ်ထားရင်တော့ ရှင် နေနိုင်သားပဲ"

အိတို့ က နားမလည်နိုင်ဘဲ မေးကြသည်။ ။

"အဲဒါက မာနနဲ့ ကိုး၊ နေနိုင်တာပေါ့"

"ခုလည်း ရန်ဖြစ်ထားတယ်လို့ သဘောထား"

"မရပါဘူးဟာ"

သက်သာ အရမ်း ဖျားနေတာမို့ နှင်းဆီနှင့် ဇီဝါက သိပ် အပြစ်မဆို
ရဲကြ။ သက်သာကို သနားတာလည်း ပါသည်။ ။

"ဘယ်လို အရူးအမူးလေးမှန်း မသိပါဘူး"

အိက ရယ်ပြောပြော၏။

"ဒီလောက် ဖြစ်နေရင်လည်း ယူလိုက်ပါလား သက်သာ"

နှင်းဆီက ဗလုံးဗထွေး ဝင်ပြော၏။

"ဘာမှ အဆင်သင့်မဖြစ်သေးဘူး နှင်းဆီရဲ့ "

သက်သာက အသံလေး လေးနေ၏။ အဖျားသွေးရှိန်ကြောင့် မျက်နှာ
လေးလည်း မို့အစ်နေပါသည်။ ။

ခြုံထားသော စောင်ကြီးကို ဖယ်ပစ်ပြီး ငုတ်တုတ် ထထိုင်သည်။ ။

ဂျင်းပင်နီလေးနှင့် တီရှပ်လက်ရှည် အဖြူလေးနှင့် ကျုံ့ကျုံ့ကလေး ထိုင်ပြီး ငေးနေတော့ အိတို့ လည်း ဘယ်လို အားပေးရမှန်း မသိပေ။ သည် လောက် စွဲလမ်းမှု ပြင်းထန်တာမျိုး အံ့ဩနေမိတာလည်း အမှန်ပါ။

"သမီးကြီး စောင်ဖယ်ပစ်လိုက်တယ် ဟုတ်လား၊ ခြုံထားမှ ပေါ့၊ တော်ကြာ ပိုဖျားလာဦးမယ်လေ"

မေမေက စိုးရိမ်တကြီး ဆို၏။

"အသက်ရှူကျပ်လို့ ပါ မေမေရယ်၊ မခြုံချင်ဘူး"

မေမေ့ကို စောဒက တက်မိသည်။ ။

"သက်သာ"

"ဟင်"

"ဖုန်းခေါ်ပေးရမလား"

သက်သာ လွန့်လွန့်ကလေး ပြုံးရင်း ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ ။ အိက ဖုန်းခေါ်ပေး၏။

ကံကောင်းချင်တာလားတော့ မသိပါ။ မောင်နှင့် ဖုန်းပြောခွင့် ရပါသည်။ ။ မောင်က ရှိနေခဲ့သည်။ ။

"သက်သာ ... ဖျားနေတယ်ဆို"

"အင်း"

"ဟာကွာ ... သက်ကလည်း ကလေးလေးလား"

"မောင် ပြန်လာကွာ"

သူမ ဇွတ် တောင်းဆိုမိပါသည်။ ။

"မဖြစ်သေးဘူးလေ၊ နှစ်ရက်လောက် ကြာဦးမယ်"

"ဟင့်အင်း ... သက် ငိုမှာ နော်"

အဓိပ္ပာယ်က သက်ပြင်းရှည်ကြီးနှင့် ...

"သက်"

"ဘာလဲ"

"မောင့်ကို လွမ်းလား"

"အင်း"

နှင်းဆီတို့ ရှေ့မှာ ပင် သူမ မရှက်နိုင်၊ အဓိပ္ပာယ်ကို ပြန်လာဖို့ တိုက်တွန်းနေမိပါသည်။ ။

"သက်ရယ် ... နေမကောင်းဖြစ်စရာလား၊ မောင်နဲ့ သက်အကြောင်းတွေ ပြန်တွေးပေါ့၊ ပြီးတော့ အိတို့ နဲ့ စကားပြောပေါ့"

"ဟင့်အင်း ... မောင်ပဲ ပြန်လာခဲ့"

"မဖြစ်သေးပါဘူးကွာ"

"မောင်နော် ... သက် ငိုမှာ နော်"

"အိုကေ ... အိုကေ ... မောင်ပြန်လာမယ်၊ မနက်ဖြန် ပြန်ရောက်မယ်ကွာ နော်၊ မငိုပါနဲ့ ၊ အဖျားလည်း မတက်နဲ့ တော့၊ ခက်ပါလားကွာ၊ မောင့် ကောင်မလေးက တကယ့်ပီစီကွေးလေးပဲ၊ ဟား ဟား ရှက်လည်း မရှက်ဘူး"

"သက် တကယ်သတိရတာ"

"အင်းပါကွာ မောင် ပြန်ခဲ့ပါ့မယ်"

"တကယ်နော်"

"ဘယ်တုန်းက ညာဖူးလို့ လဲ သက်ရဲ့ "

"ပြီးရော"

အိကလည်း သက်ဖျားနေတာ ပြောပြီးပြီမို့ အဓိပ္ပာယ်က သနားနေပုံ
ရပါသည်။ ။

"ကဲ ... ကောင်းသွားပြီလား"

ဖုန်းဆက်ပြီးတော့ အိတို့ က ဝိုင်းစကြပါသည်။ ။

သက်သာ နှုတ်ခမ်းလေးတွေ ခုမှ ပန်းရောင်ပြေးကာ ပြုံးလာတော့
သည်။ ။

ချစ်တတ်ပုံက အံ့မခန်းပါပဲ မေတစ်သက်တာရယ် ...။
